

Teza: koszty postępowania dyscyplinarnego

Koszty postępowania dyscyplinarnego stanowią wszelkie wydatki poniesione w związku z tym postępowaniem (m.in. koszty rozprawy, wynagrodzenia sędziów, rzeczników dyscyplinarnych, oraz inne wydatki), przy ustalaniu ich wysokości nie ma znaczenia, że obwiniony przyznał się do winy. Z uwagi zaś na fakt, iż koszty te mają charakter ryczałtowy, sąd nie ma obowiązku rozliczenia poszczególnych wydatków.

Sygn. akt: WO - 25/18

ORZECZENIE

z dnia 4 kwietnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski

Sędziowie: SWSD Arkadiusz Sawala

SWSD Karolina Szał /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego

Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2018 r. sprawy radcy prawnego

Z. H.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych, art. 6, art.7 ust.3, art. 12 ust.3, art. 38 ust. 1, 3, 4, 5 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego Z. H. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 16 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt D 36/X/17

orzeka:

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 16 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt D 36/X/17 w zakresie pkt. 2;
2. obciąża obwinionego kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście) złotych.

UZASADNIENIE

Radca Prawny Z. H. został obwiniony o to że:

1.

dnia 29.05.2011 r. w G., działając jako pełnomocnik J. J. w sprawie Sygn. akt:(...), zawisłej przed SR(...) w B., sporządzając odpowiedź na pozew o uchylenie obowiązku alimentacyjnego, użył w treści uzasadnienia szeregu nieprawdziwych stwierdzeń, a także niesprawdzonych informacji stanowiących nadużycie wolności pisma określonej

przepisami prawa i rzeczową potrzebą zarzucając m.in. W. J. „wierutne kłamstwa”, kradzież rzeczy stanowiących „majątek dziecka”, a także posłużenie się manipulacją, polegającą na przekazaniu Sądowi przez W. J. informacji o przebyłym zawale serca, co według pełnomocnika stanowi nieprawdziwą informację, bez jej uprzedniego sprawdzenia, okazując w ten sposób brak umiaru i taktu oraz powściągliwości w okazywaniu osobistego stosunku do jednej ze stron postępowania, a także przedstawiając tę stronę w niewłaściwym świetle, przez co nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku rzetelnego, uczciwego i zgodnego z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami wykonywania zawodu radcy prawnego oraz podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego, tj. naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, art. 6, art.7 ust.3, art. 12 ust.3, art. 38 ust. 1, 3, 4, 5 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. orzeczeniem z dnia 16 listopada 2017 r. sygn. akt D 36/X/2017, obwinionego radcę prawnego Z. H.:

1. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że dnia 29.05.2011 r. w G., działając jako pełnomocnik J. J. w sprawie Sygn. akt:(...), zawisłej przed SR (...) w B., sporządzając odpowiedź na pozew o uchylenie obowiązku alimentacyjnego, użył w treści uzasadnienia szeregu nieprawdziwych stwierdzeń, a także niesprawdzonych informacji stanowiących nadużycie wolności pisma określonej przepisami prawa i rzeczową potrzebą zarzucając m.in. W. J. „wierutne kłamstwa”, kradzież rzeczy stanowiących „majątek dziecka”, a także posłużenie się manipulacją, polegającą na przekazaniu Sądowi przez W. J. informacji o przebyłym zawale serca, co według pełnomocnika stanowi nieprawdziwą informację, bez jej uprzedniego sprawdzenia, okazując w ten sposób brak umiaru i taktu oraz powściągliwości w okazywaniu osobistego stosunku do jednej ze stron postępowania, a także przedstawiając tę stronę w niewłaściwym świetle, przez co nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku rzetelnego, uczciwego i zgodnego z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami wykonywania zawodu radcy prawnego oraz podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego, tj. naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 o radcach prawnych, art. 6, art.7 ust.3, art. 12 ust.3, art. 38 ust. 1, 3, 4, 5 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierzył mu za ten czyn karę upomnienia,

2. zasądził od obwinionego Z. H. koszty postępowania w kwocie 1.204,60 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach.

Od orzeczenia odwołał się obwiniony, zaskarżając je w części tj. co do kosztów procesu (pkt. 2 orzeczenia) na swoją korzyść i wnosząc o zmianę orzeczenia w punkcie 2 orzeczenia i miarkowanie kosztów sądowych poprzez ich obniżenia. Uzasadniając odwołanie obwiniony podniósł, iż koszty te są zawyżone, albowiem obwiniony przyznał się do winy i przeprosił pokrzywdzonego. Nadto wskazał, iż Sąd nie uzasadnił w/w kosztów.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygając sprawę zważył co następuje:

W pierwszej kolejności Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podtrzymuje ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny we Katowicach.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 741 pkt 1 i pkt 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Na podstawie art. 438

pkt 2k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Jest to tzw. względna przyczyna odwoławcza.

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie zarzutów przedstawionych przez obwinionego w odwołaniu Wyższy Sad Dyscyplinarny wskazuje:

Odwołanie obwinione ograniczone zostało do pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia, w którym od obwinionego zasądzono na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach koszty postępowania w kwocie 1.204,60 zł. Obwiniony wskazał, iż koszty te są zawyżone, albowiem obwiniony przyznał się do winy i przeprosił pokrzywdzonego. Nadto obwiniony podniósł, iż Sąd nie uzasadnił w/w kosztów.

Na wstępie wskazać należy, iż odwołanie obwinionego co do kosztów procesu jest dopuszczalne, albowiem jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 października 2016 r. (sygn. akt SDI 29/16), zawarte w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania jest orzeczeniem, a nie postanowieniem, a uznać należy, iż przysługuje od niego odwołanie.

W niniejszym przypadku obwiniony został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, a więc to obwinionego obciążają koszty postępowania zgodnie z art. 706 ust.2 ustawy o radcach prawnych. Stosownie bowiem do dyrektywy zawartej w powołanym wyżej przepisie obwiniony jest zobowiązany do ponoszenia kosztów postępowania dyscyplinarnego w razie jego ukarania.

Niezależnie od tego, obecnie przepis art. 70⁶ ust. 1 ustawy o radcach prawnych deklaruje, iż koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany (zostały określone w uchwale Krajowej Rady Radców Prawnych nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego).

Zgodnie zatem z przywołaną wyżej uchwałą, zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określane są w formie opłaty, która wynosi w postępowaniu przed okręgowym sądem dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w I instancji od 500 do 3 000 zł, natomiast w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w II instancji opłata ta wynosi od 1 000 do 3 000 zł.

Zasądzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Katowicach koszty mieściły się w w/w granicach, co więcej były one wymierzone w dolnej granicy ustawowego unormowania (maksymalna kwota to 3000 zł). W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie ma więc podstaw do kwestionowania, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Katowicach błędnie określił wysokość opłaty w rozstrzygnięciu kończącym postępowanie.

Co więcej ustalając w/w kwotę na 1.204,60 zł uznać należy, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Katowicach wziął pod uwagę zarówno liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw, posiedzeń oraz rodzaj i stopień zawiłości sprawy (§ 1 ust. 2 uchwale Krajowej Rady Radców Prawnych nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego) w sprawie bowiem było m.in. przeprowadzone postępowanie dowodowe przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym oraz proces sądowy zakończony wydaniem orzeczenia.

Odnosząc się zaś do zarzutu, iż Sąd nie wziął pod uwagę faktu, iż obwiniony przyznał się do winy oraz faktu, iż w sprawie była jedna rozprawa, podkreślić należy, iż koszty postępowania dyscyplinarnego stanowią wszelkie wydatki poniesione w związku z tym postępowaniem (m.in. koszty rozprawy, wynagrodzenia sędziów, rzeczników dyscyplinarnych, oraz inne wydatki), nie ma przy tym znaczenia czy obwiniony przyznał się do winy. Z uwagi zaś na fakt, iż koszty te mają charakter ryczałtowy, Sąd nie ma więc obowiązku rozliczenia poszczególnych wydatków.

Poczynione więc przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalenia w zakresie wysokości opłaty uznać należy za słuszne i racjonalne.

Z przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych wynika, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony; w pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych. Tym samym w efekcie zapadłego rozstrzygnięcia odwoławczego konieczne było obciążyć obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) złotych, płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.